

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 940/2503

ผู้ว่าคดีศาลแขวงพระนครใต้โจทก์ นายเล้งจั้ง แซ่เฮงจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 158

ย่อ / หลักกฎหมาย

ตามคำบรรยายฟ้องเป็นที่เข้าใจได้ว่า จำเลยแสดงเท็จโดยออกเช็คแลกเงินสดของผู้เสียหายไป แต่ความจริงกลับเป็นว่า เช็คนั้นเป็นเช็คในบัญชีชื่อบุคคลที่ 3 ลายเซ็นชื่อในเช็คไม่ใช่ลายมือชื่อบุคคลที่ 3 ทั้งไม่มีเงินจ่ายตามเช็ค อีกนัยหนึ่ง ก็คือ จำเลยออกเช็คว่าเป็นของจำเลย แต่ความจริงกลับเป็นเช็คของคนอื่น จึงไม่มีการจ่ายเงิน และฟ้องกล่าวพร้อมด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ ตามกฎหมายแล้ว ย่อมเป็นฟ้องฐานฉ้อโกงถูกต้องตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 158 แล้ว (ประชุมใหญ่ครั้งที่ 11/2503) โจทก์ฟ้องบรรยายข้อความว่า เมื่อวันที่ ๑๖ ก.พ. ๒๕๐๒ เวลากลางวัน จำเลยได้กระทำความผิดกฎหมาย กล่าวคือจำเลยได้บังอาจหลอกหลวงนายกุยเซียง แซ่ตั้ง ด้วยแสดงข้อความอันเป็นเท็จ และปกปิดความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง โดยจำเลยออกเช็คของธนาคารศรีนครจำกัด สาขาสามแยก ฉบับหมายเลขที่ ปี/๑ ๑๐๑๘๔๐ ลงวันที่ ๓ มี.ค. ๒๕๐๒ สั่งจ่ายเงินจำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท ให้แก่นายกุยเซียง แซ่ตั้ง เป็นการแลกเปลี่ยนเงินสด ต่อมาวันที่ ๓ มี.ค. ๒๕๐๒ นายกุยเซียง แซ่ตั้ง ได้นำเช็คฉบับดังกล่าวไปขึ้นเงินที่ ธนาคารศรีนครจำกัด สาขาสามแยก ในวันเดียวกันนั้น ธนาคารศรีนครจำกัด สาขาสามแยก ได้ปฏิเสธการจ่ายเงิน อ้างว่าลายเซ็นของผู้สั่งจ่าย ไม่ใช่ลายเซ็นของเจ้าของบัญชี คือนายลิมจิว และในวันครบกำหนดสั่งจ่ายตามเช็คฉบับดังกล่าว เงินในบัญชีของนายลิมจิวก็มีไม่พอจ่าย ทั้งนี้โดยจำเลยมีเจตนาทุจริต คิดฉ้อโกงเงินจำนวน ๑๒,๐๐๐ บาท ดังกล่าว ของกุยเซียง แซ่ตั้ง มาแต่แรก เหตุเกิดตำบล.. ผู้เสียหายได้ร้องทุกข์ขอให้ลงโทษตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ กับให้ใช้ทรัพย์ จำเลยให้การว่า ไม่เคยทำผิดดังฟ้อง ศาลชั้นต้นพิจารณาเห็นว่า น่าเชื่อพยานหลักฐานทางฝ่ายโจทก์ยิ่งกว่าฝ่ายจำเลย แต่ฟ้องของโจทก์ตอนต้นว่า

คำพิพากษา

จำเลยออกเช็คเอง ภายหลังกลับว่า เป็นเช็คของผู้อื่นไม่อาจรู้ความประสงค์ว่า โจทก์หมายความว่า อย่างไรแน่ เป็นฟ้องเคลือบคลุม พิพากษายกฟ้อง โจทก์อุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์เห็นว่า คำบรรยายฟ้องพอเข้าใจได้ว่า จำเลยออกเช็คของบุคคลอื่นว่าเป็นของจำเลย และว่ามีชื่อจำเลยเป็นเจ้าของบัญชี แต่เมื่อนำเช็คไปขึ้นเงิน ธนาคารปฏิเสธการจ่ายเงิน อ้างว่าลายเซ็นของผู้สั่งจ่ายไม่ใช่ลายเซ็นของเจ้าของบัญชี เป็นการบรรยายการกระทำที่อ้างว่าจำเลยได้กระทำความผิดตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ แล้ว ไม่เคลือบคลุม ส่วนข้อเท็จจริงศาลชั้นต้นเชื่อพยานหลักฐานโจทก์ว่า เป็นความจริง การกระทำของจำเลยจึงเป็นผิด พิพากษากลับว่า จำเลยมีความผิดตาม ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๓๔๑ ให้จำคุกจำเลย ๑ ปี และให้จำเลยคืนหรือใช้เงิน ๑๒,๐๐๐ บาท แก่ผู้เสียหาย จำเลยฎีกา ปัญหาว่า ฟ้องของโจทก์ดังบรรยายมาข้างต้น ถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ นั้น ศาลฎีกาโดยที่ประชุมใหญ่มีมติว่า เป็นฟ้องที่ถูกต้องตามกฎหมายแล้ว เพราะตามคำบรรยายฟ้องเข้าใจข้อหาได้ว่า จำเลยแสดงเท็จโดยออกเช็คแลกเอาเงินสดของนายกุยเซียงไป แต่ความจริงกลับเป็นว่า เช็คนั้นเป็นเช็คในบัญชีชื่อนายลิมจิว ลายเซ็นชื่อในเช็คไม่

ใช้ลายมือชื่อนายลัมจั่ว ทั้งไม่มีเงินจ่ายตามเช็ค อีกนัยหนึ่ง ก็คือ จำเลยออกเช็คว่าเป็นของจำเลย แต่ความจริงกลับเป็นเช็คของคนอื่น จึงไม่มีการจ่ายเงิน ศาลชั้นต้นกลับไปถือเอาว่าโจทก์บรรยายฟ้องเช่นนี้เป็นการขัดกัน ซึ่งศาลฎีกาไม่เห็นพ้องด้วย เพราะความเท็จกับความจริงย่อมขัดกันอยู่เอง โจทก์บรรยายฟ้องให้เห็นว่าจำเลยแสดงเท็จอย่างไร ความจริงเป็นอย่างไร พร้อมด้วยองค์ประกอบอื่น ๆ ตามกฎหมายแล้ว ย่อมเป็นฟ้องฐานฉ้อโกงถูกต้องตาม ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา ๑๕๘ แล้ว และฟ้องข้อเท็จจริงว่าจำเลยทำผิดตามฟ้อง พิพากษายืน

องค์คณะ

จิตติ ติงศภัทิย์ · สุทธิวาทนฤพุฒิ · พิบูลย์ไอศวรรย์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://thaideka.online/deka/940/2503>